

Vzw Roppov

Martelaarslaan 212 9000 Gent tel 09/224.09.15 fax 09/233.35.89

e-mail info@roppov.be web www.roppov.be

Ervaringen van ouders binnen de Bijzondere Jeugdbijstand.

Over de vraag naar aangepaste hulp.

(Oudergroep Geraardsbergen , december2006)

Uit enkele ervaringen van ouders komt naar voor dat binnen de Bijzondere Jeugdbijstand de ondersteuning die zij krijgen te kort schiet. Soms spelen nog andere problemen mee die verder gaan dan wat men kan aanpakken in het aanbod van de Bijzonder Jeugdbijstand. De aangeboden hulp kan dan een steun zijn voor de ouder, maar ook een extra last.

Kinderen met ADHD...

ADHD is een specifiek probleem waar de Bijzondere Jeugdbijstand niet altijd de juiste aanpak voor heeft.

Een voorbeeld:

Een kind zit in een groep met andere kinderen die ook spanningen ervaren, doch het probleem van ADHD niet kennen. De andere kinderen stellen gedrag (als gevolg van eigen problemen) dat een negatief effect heeft op een kind met ADHD (deze kinderen zijn extra gevoelig voor invloeden en spanningen).

Het kind met ADHD zit samen met kinderen van andere leeftijden, wat ook een negatief effect heeft op een kind met ADHD.

Door het feit dat het kind nu moet deelnemen aan de activiteiten van het dagcentrum, kan het zelfs niet meer naar zijn eigen sportclub op woensdagmiddag, terwijl sport erg belangrijk is voor hen.

De wekelijkse bezoeken van hulpverleners leggen een extra druk, het dagelijks brengen en halen van het kind eveneens (naar een dagcentrum), tijdsdruk, druk om mensen te ontvangen.....

Bovendien is leven met een ADHD kind als alleenstaande ouder al een hele inspanning. Door het hulpaanbod zijn er extra zorgen bijgekomen en het aanbod werkt niet.

De moeder heeft het gevoel dat de aangeboden hulp zowel bij haar als bij het kind nog meer spanning teweeg brengt.

Voor kinderen met ADHD is een aparte en aangepaste opvang nodig: kleine groepen per leeftijd en enkel kinderen met ADHD.

Enkele hulpverleners die geen ervaring hadden met ADHD, hebben er cursussen over gevolgd. De ouder heeft het gevoel dat dit wel helpt.

*Ervaringen van ouders binnen de Bijzondere Jeugdbijstand. Over de vraag naar aangepaste hulp.
Oudergroep Geraardsbergen –december2006*

Vooral de school is een groot probleem.

ADHD kinderen hebben het erg moeilijk in een gewone school. Een aangepast aanbod zou veel sport moeten bevatten.

Op scholen wordt het drukke gedrag gezien als hinderlijk en al vlug wordt enkel gereageerd met bestraffing op het negatieve gedrag. Dit is zeker niet de juiste aanpak.

Ook zijn de klasgroepen te groot, terwijl kinderen met ADHD opvang in kleine groepen nodig hebben.

Er is een groot gemis aan aangepaste opvang voor deze kinderen!!!!!!!

Kinderen in een (v)chtscheiding...

Soms stellen kinderen problemen ten gevolge van stress door relatieproblemen of reacties na scheidingen...de kinderen dragen de gevolgen...

- *Een kind is beschaamd in het feit dat hij hulpverlening krijgt, terwijl de problemen door de scheidingen en de ruzies tussen de ouders komen.*
- *Een ander kind zegt dat hij niet thuishoort in de instelling.*

Bij een scheiding kunnen kinderen wel geholpen zijn met een plaatsing maar ouders blijven met de problemen zitten.

Enkele voorbeelden:

- *Een kind heeft tijdens relatieproblemen en scheiding die er op volgde, spanningen meegemaakt. De opvang van het kind is wel goed, het kind is rustiger geworden. Doch de tussenkomst vanuit de Bijzondere Jeugdbijstand heeft wel het leven van moeder met kind verstoord. Moeder heeft het gevoel dat de ingreep er zomaar kwam, als gevolg van de scheiding (strijd) tussen de ouders. Daardoor is de routine van het gezin verstoord, moeder voelt het aan alsof het kind weggerukt is uit het dagelijkse leven thuis, het leven van de moeder is daardoor ook ontregeld. Volgens moeder was dit in feite niet nodig, ware het niet dat de relatieproblemen extra spanningen meebrachten voor het kind. Het feit dat het kind het wel goed doet en rustiger is, is dan weer wel een positief gevolg.*
- *Een moeder vertelt dat ze koos voor een plaatsing omdat ze hoopte dat dit haar kinderen beter kon beschermen. Doch de voorziening lijkt niet te beseffen welke angst er leeft bij de moeder. Ook al zijn er in het verleden feiten geweest, die bevestigd werden door de rechtbank, worden er geen speciale maatregelen genomen. De kinderen moeten onder hetzelfde (in de ogen van de moeder) onveilige regime leven als de anderen uit de groep.*

Bij situaties waarin de kinderen gevaar lopen, zou extra veiligheid moeten geboden worden.

Hulp ook in de thuissituatie...

Een ouder meldt dat ze wel blij is dat het kind meer rust en structuur vind in de dienst waar het kind verblijft, doch thuis is er niets veranderd. Voor de ouder is het aanbod geen goede zaak, het brengt geen oplossingen thuis.

De ouder gaat naar de oudergroep van het dagcentrum in de hoop van andere ouders te kunnen leren, met de vraag naar ondersteuning bij de opvoeding in dergelijke moeilijke situaties. De ouder komt daarom ook naar de Roppov-oudergroep én om aan andere ouders te vragen om het te blijven volhouden, blijven volhouden tot ze de juiste hulp krijgen.

Een oudergroep is belangrijk om verschillende redenen:

- Steun vinden bij ouders in gelijkaardige situaties.
- Horen dat je niet de enige ouder bent met een kind in een moeilijke situatie/met problemen.
- Tips krijgen van ouders in gelijkaardige situaties.

Hulp bij een misstap...

Als hulp die je inroept niet kordaat (en 'kort op de bal') optreedt, krijgen de kinderen een dubbel slecht signaal: men kan zich alles permitteren, noch moeder, noch buitenstaanders kunnen daar iets aan veranderen.

Enkele voorbeelden waar ouders dan steun nodig hebben: bij drugproblemen, bij spijbelen, bij misdad, bij gemis aan structuur, bij weigering zich in te passen in de maatschappij. Dit zijn zaken waarvan je als ouder ook door de maatschappij verwacht wordt je verantwoordelijkheid te nemen. Maar als door de jeugdrechtbank dan niet ingegrepen wordt, hoe zit dat dan???

Een voorbeeld:

Een jongere pleegde een zwaar feit (diefstal en inbraak) en werd door gebrek aan plaats hiervoor niet 'gestraft'. De zaken verjaarden en de jongere heeft op geen enkele manier de gevolgen moeten dragen van de feiten die hij pleegde. De moeder heeft daardoor de indruk dat haar eigen onmacht om het gedrag van de jongere aan te pakken, nog eens vergroot is. Ze zocht hulp, en nu krijgt de jongere zelfs vanuit de Jeugdrechtbank het signaal dat zo'n feiten geen nadelige gevolgen hebben. Hij kreeg enkel een berisping. En toch gaat het om zware feiten voor een minderjarige (14). Op die manier verliezen de ouders die daar ernstig op willen reageren, hun geloofwaardigheid tegenover de jongeren.

Er worden steeds meer eisen gesteld aan ouders in het kader van opvoeding. De problemen waar men mee geconfronteerd wordt en waar men verwacht wordt zijn verantwoordelijkheid te nemen, leiden vaak tot een heel stresserend, opgefokt, leven. En toch verkrijgen binnen de jeugdhulp enkel de jongeren meer en meer rechten, terwijl bij 'overtredingen' laks of niet wordt ingegrepen. Als je als ouder 'het niet goed doet' heb je vaak het gevoel machteloos te staan, geen rechten te kunnen doen gelden.

Jongeren kunnen mishandeld worden, maar ook ouders kunnen getiranniseerd worden door hun kinderen. Ouders leven dan in dubbele angst. Angst omdat het met de jongere verkeerd

loopt: *'tenslotte wil je nog altijd je kind steunen en hopen dat het goed komt met hen'*. Maar ook angst veroorzaakt door het gedrag van je kind. Voor de gevolgen die het heeft op jou en op de andere kinderen die dit als slecht voorbeeld zien.

Op dat moment sta je machteloos. Psychisch is dit heel zwaar, zeker voor alleenstaande ouders.

Hulpverlening kan ook niet altijd het gedrag van jongeren wijzigen, doch als men als ouder lastige jaren meemaakt met een jongeren, kan hulpverlening een manier zijn om deze zware opdracht te helpen dragen.

Hulpverlening is ook belangrijk in het ondersteunen van ouders tijdens deze harde periodes.

Een ouder aan het woord:

'Het is niet altijd gemakkelijk om bij sommige problemen de moed niet te verliezen. Hulpverleners kunnen dan een steun zijn om je zelfbeeld en zelfwaardergevoel op te krikken. Jongeren met problemen doen je meermaals twijfelen of je wel goed bezig bent. Als je eigen jeugd niet vlekkeloos verliep, heb je het daarbij vaak nog extra moeilijk. Toch wil je je taak als moeder zo goed mogelijk opnemen, ook al ben je soms ten einde raad.'

Hulp bij drugproblemen...

Bij druggebruik is de hulpverlening in de Bijzondere Jeugdbijstand niet altijd geschikt:

- de testen worden vaak op een verkeerd tijdstip uitgevoerd (er is in de urine na een bepaalde periode niets meer te merken)
- jongeren zijn heel slim om controles te ontlopen of de uitslag te vervalsen
- begeleiders kennen te weinig de symptomen
- begeleiders hebben geen tijd genoeg om zich intensief bezig te houden met goede controles
- men moet in de leefgroep veel te veel op routine werken en de aandacht verdelen om een druggebruiker goed te kunnen opvolgen of helpen
- en vooral: als de jongere ontkent dat hij een probleem heeft en controles weigert sta je als moeder én als hulpverlener nergens

Enkel de jeugdrechter kan controles opleggen. Jongeren hebben het recht hulp te weigeren, dit is wettelijk bepaald. Waar sta je dan als ouder???? Moet je dan altijd direct naar de jeugdrechtbank stappen in dat geval? En wat als men ook daar meegaat in het verhaal van de jongere??????

Welke wapens heb je dan nog?????